

РЕШЕНИЕ

№ 42029

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10628** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по касационна жалба от страши полицай при сектор „Метрополитен“ към СДВР срещу Решение №3229/25.08.2025г. на СРС по НАХД №7701/2025г.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, като не се споделят мотивите на съда, че актът е издаден в нарушение на материалния закон и целта му. Счита, че съдът е изложил мотиви за отмяна, относими към заповед за задържане, издадена на основание чл. 72 ал.1, т.1 от ЗМВР, а процесната такава е на основание чл. 72, ал.1, т.2 от ЗМВР – което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейския орган да изпълни задълженията си по служба.

Целта на мярката не е да се попречи на уличения да се укрие или да извърши друго престъпление. Видно било от данните по преписката, че полицейският орган е поискал от лицето да представи личната си карта, което последният не е сторил. Чл. 70, ал.1, т.3 от ЗМВР дава правомощие на полицейските органи да осъществяват контрол по редовността на документите за самоличност, на което правомощие С. се е противопоставил и не е изпълнил дадените му указания. В случая за това е осъществена административна, в частност полицейска принуда, доколкото се касае за принудителна административна мярка.

Моли за отмяна на решението и постановяване на друго, с което мярката да бъде потвърдена.

В проведото съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът по касация се представлява от адв. С., който оспорва жалбата и моли същата

да бъде оставена без уважение. Претендира разносните по списък.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият състав на АССГ, на база становищата на страните, доказателствата по делото и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, пр удостоверена представителна власт и от правнолегитимирано лице.

Разгледана по същество, същата се явява и основателна.

За да се произнесе СРС е съобразил следното от фактическа и правна страна:

Издадена е Заповед за задържане на лице с рег.№513зз-134/08.05.2025 г. от полицейски орган: В. Т. Ц., заемащ длъжността: „старши полицай“ при Сектор „Метрополитен“ към СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР, е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок от 24 часа“. Жалбоподателят описва фактическата обстановка, станала причина за задържането му - възникналия словесен спор във влак на метрото със служител към „ЦГМ“ ЕАД, относно възможността служител на това търговско дружества да състави АУАН против него за пътуване със стар превозен документ и потърсено от контролора съдействие от органите на МВР.

Със заповед за задържане на лице №513зз-134/08.05.2025 г., издадена от В. Ц. – старши полицай при Сектор „Метрополитен“, отдел „Охранителна полиция“ към СДВР, жалбоподателят Е. С. е задържан на 08.05.2025 г. в 17:25 часа, за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на 05 РУ-СДВР, и е освободен на 08.05.2025 г. в 21:20 часа. Като правно основание за издаване на заповедта е посочена разпоредбата на чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР, а като фактическо основание – на лицето ясно и на разбираем език е разпоредено да си представи личната карта, което същият не изпълнил.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът извел:

Обжалваната заповед е издадена от полицейски орган по смисъла на чл.92, ал.1 от ЗМВР, видно от представеното удостоверение с рег. №513р-72993/09.07.2025 г., в кръга на предоставената му съгласно чл.72, ал.1 от ЗМВР компетентност, при спазване на изискванията за форма и съдържание, предвидени в чл.74, ал.1 и ал.2 от ЗМВР.

Съдът обаче приел, че същата е в нарушение на закона и неговата цел.

Разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, а т.2 – да задържат и лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.

Действително за прилагането на тази принудителна административна мярка не се изисквали категорични доказателства, установяващи участието на лицето в неправомерен акт. Достатъчно било наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на нарушение или престъпление, или да е съпричастно към него. При все това, дори и да са налице данни, които дават основание да се предположи, че задържаното лице може да е съпричастно към определено деяние, предприетата спрямо него мярка трябва е обоснована и съразмерна с целта на закона. Задържането е принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 от ЗАНН, която е предназначена да предотврати и преустанови извършването на противоправно деяние, както и да предотврати и отстрани вредните последици от него. Целта на мярката по чл.72, ал.1 от ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление или нарушение, а да се попречи на уличения да се укрие или да извърши друго нарушение/престъпление, или да осуети наказателно преследване чрез заличаване или укриване на улики и/или лица или други действия, пречещи на работата на разследващите органи. В случая не ставало ясно защо жалбоподателят е задържан и с какво неговото задържане е допринесло за

постигане на преследваната от закона цел. Безспорно било в хипотезите на чл.72, ал.1, т.1-7 от ЗМВР, че полицейският орган действа в условията на оперативна самостоятелност, но това не означавало, че е освободен от задължението да обоснове необходимостта от задържането на лицето. Правомощията на органите на МВР да задържат за срок от 24 часа се упражняват само когато резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на тази принудителна мярка, което в случая не е така. По делото липсвали данни жалбоподателят да се е укривал или да е възпрепятствал по някакъв начин действията на полицейските органи, които да налагат ограничаване на личната му свобода за извършване на неотложни оперативно-издирвателни мероприятия. Следователно, процесната ПАМ била наложена в противоречие на целта на закона и принципа на съразмерност, регламентиран в чл.6 от АПК, който задължава административният орган да упражнява правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като с издадения акт не се допуска засягане на правата и законните интереси на гражданите в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законната цел. В случая заповедта превишавала целта на закона, тъй като разкриването и предотвратяването на предполагаемото деяние не е налагало необходимостта от задържането на лицето, и съставлявало акт на неоснователна принуда спрямо него.

Съдът извел, че посочените в акта фактически обстоятелства не съответстват на материалноправните предпоставки по чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР и полицейският орган не е следвало да прилага процесната ПАМ, която се явява необоснована и непропорционална. В нарушение на закона, в издадената заповед не било посочено и какво е самото фактическо основание за издаване на заповедта, доколкото като такова са посочени само конкретни разпоредби от ЗМВР, но по никакъв начин не били описани фактите, които очертават конкретно извършени действия от жалбоподателя, осъществяващи изпълнителното деяние на посоченото нарушение.

От ангажираните от жалбоподателя писмени доказателства ставало ясно, че са налице данни за това, че не е даден ход АУАН №586808/08.05.2025 г. по описа на „ЦГМ“ ЕАД, поради технически неточности, допуснати при неговото съставяне, каквито данни в процесната заповед въобще липсват. С оглед на горното, остава неясно за изпълнението на кои точно задължения по служба на полицейския орган, жалбоподателят съзнателно е попречил, като не е изпълнил разпореждане да представи личната си карта, за да бъде задържан.

Настоящият състав на АССГ намира, че решението е валидно и допустимо, но неправилно.

Същото е постановено при непълно изясняване на относими факти и обстоятелства.

На първо място, споделя се тезата от жалбата, че приложената мярка е тази по чл. 72, ал.1, т.2 от ЗМВР, която предписва право на задържане от страна на полицейски орган на лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Следователно, коментарите на съда по отношение на необходимостта от извършване на престъпление, съмнения за това или за укриване, са напълно неотнесими. Достатъчно за приложение на тази мярка е да бъде установено, че лицето е предупреждено ясно от страна на полицейски орган и то не изпълни указанията на предупреждението, а напротив – пречи.

Не е вярно и изложеното в мотивите на решението, че липсва фактическо описание, предпоставка за издаване на заповедта. В процесния случай, видно от заповедта, ясно е записано, че лицето отказва да представи искания му от орган на реда документ за самоличност, което лицето е отказало да изпълни. Поради това, съдът приема, че е налице и описание на фактическа обосновка, и вярно посочено правно основание, което позволява на полицейския орган да приложи избраната мярка.

По отношение на принципа за съразмерност, респ. за спазването на целта на закона, съдът

намира, че делото е неизяснено. По същото е приложено писмо от „Център за градска мобилност“ , с което С. е уведомен, че не е даден ход на преписка по съставяне на акт за установяване на нарушение, поради технически неточности при съставянето му. Последното по никакъв начин не се отразява на правото на полицейския орган да изиска представяне на лична карта от С., нито води до извод, че същият е изпълнил разпореждането, нито пък означава еднозначно липса на нарушение във връзка с ползването на градския транспорт. Предмет на настоящото производство е дали и при какви обстоятелства е изисквана личната карта от страна на полицейския служител от С., както и дали същият я е предоставил, респ. ако не – по какви причини. Последното е включено в състава на приложимата норма, на основание която е издадена заповедта. Тези обстоятелства не са изяснени в хода на първостепенното производство. Причините, поради които е възникнал инцидентът, вкл. наложили участието на полицейски орган, както и поведението на участниците, данни за начина, по който са дадени неизпълнените указания, причините за това, не са изяснявани в хода на съдебното производство, вкл. не са събирани гласни доказателства.

Поради изложените съображения, съдът намира, че решението следва да бъде отменено и делото върнато на СРС за ново разглеждане от друг състав на съда, който да събере нужните доказателства и да се произнесе по наличието или липсата на предпоставки за налагане на принудителната мярка, както и по нейната съразмерност.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №3229/25.08.2025г. на СРС по НАХД №7701/2025г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СРС при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ